

רע"פ 4205/16 - עופר בראמי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 4205/16

לפני:
כבוד השופט ס' גוברמן
עופר בראמי

המבקש:

נגד

מדינת ישראל

המשיב:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 19.6.2016 בעפ"ת 46805-11-15 שניתן על ידי כבוד השופטת העמיתה ק' רג'ניאנו; ובקשה לעיכוב ביצוע

עו"ד דוד גולן

בשם המבקש:

החלטה

- לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופטת העמיתה ק' רג'ניאנו) בעפ"ת 46805-11-15 מיום 19.6.2016, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת דינו של בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (השופטת ר' רז) בת"ד 9994-08-13 מיום 8.9.2015, ועל גזר הדין מיום 8.10.2015.
- נגד המבקש הוגש כתב אישום, המייחס לו עבירות של סטייה מנתיב נסיעה, לפי תקנה 40 לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה); נהיגה ברשלנות, לפי סעיף 62(2) בצירוף סעיף 38(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: פקודת התעבורה); גרימת נזק, לפי תקנה 21 לתקנות התעבורה; ונהיגה בשכרות, לפי סעיף 62(3) בצירוף סעיף 64(ב) לפקודת התעבורה (להלן: עבירת נהיגה בשכרות). על פי עובדות כתב האישום, בסמוך לשעת חצות ביום 3.1.2013, המבקש נהג עמוד 1

ברכבו באופן רשלני בכביש 4 לכיוון דרום. בשלב מסוים, הוא סטה עם רכבו שמאלה והתנגש ברכב פרטי אשר נסע במסלול המקביל (להלן: הרכב הנוסף), וכתוצאה מההתנגשות סטה רכבו של המבקש ופגע במעקה הבטיחות בצד הכביש. כתוצאה מהתאונה ניזוקו כלי הרכב ונחבלו בגופם המבקש, נוסע ברכבו ונהג הרכב הנוסף. עוד תואר בכתב האישום כי המבקש נהג ברכב כשהוא שיכור, וזאת משום שסירב להיבדק בבדיקת נשיפה.

3. המבקש הורשע בבית המשפט לתעבורה ביום 8.9.2015, לאחר שמיעת עדים. בית המשפט לתעבורה דחה את טענת המבקש כי סטה מנתיב נסיעתו בשל תקר בצמיג, ומצא כי ההתנגשות עם הרכב הנוסף נגרמה בשל נהיגתו המהירה של המבקש. באשר לעבירה הנהיגה בשכרות, בית המשפט לתעבורה ציין כי הנאשם אמנם הסכים מילולית לביצוע בדיקת נשיפה ואף חתם על טופס הסכמה, אולם בפועל הוא לא נשף אוויר בנפח המספיק למתן תוצאה בבדיקת "נשוף". בית המשפט לתעבורה לא קיבל את נימוקיו הרפואיים הנטענים של המבקש לכישלונם לנשוף די אוויר לביצוע הבדיקה – וביניהן טענה לקיומה של מחלת אסטמה או מכה שקיבל מכרית האוויר – ומצא כי המבקש ביקש להכשיל את ביצוע הבדיקה. לחיזוק מסקנה זו, בית המשפט לתעבורה אף הפנה לכך שטרם התבקש לבצע בדיקת נשוף, הכשיל המבקש בבדיקה באמצעות מכשיר "נשיפון". כמו כן, בית המשפט לתעבורה דחה את טענת המבקש כי היה על השוטר מפעיל הנישוף להסביר לו, בנוסף להסבר הכללי על משמעות הסירוב לערוך את הבדיקה, גם על העובדה כי אי-מתן אוויר מספיק בבדיקה עשוי להיחשב לסירוב.

4. ביום 8.10.2015 גזר בית המשפט לתעבורה את עונשו של המבקש. בית המשפט לתעבורה הדגיש כי עונש פסילת המינימום הקבוע בצד עבירת נהיגה בשכרות הוא 24 חודשים, וכי צירוף עבירות הנהיגה ברשלנות וגרימת תאונת דרכים מעמיד את מתחם הפסילה על 24-36 חודשי פסילה. בנוסף, בית המשפט המחוזי קבע מתחם לעונש מאסר והעמידו בין עונש מאסר על תנאי לבין מספר חודשי מאסר בפועל. נוכח עברו התעבורתי של המבקש ונסיבותיו האישיות, בית המשפט לתעבורה גזר עליו 7 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור עבירה של נהיגה בשכרות, נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים או נהיגה בזמן פסילה; 32 חודשי פסילה בפועל; 6 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים; וקנס כספי בסך 2,000 ש"ח או 20 ימי מאסר תחתם.

5. המבקש ערער על הכרעת הדין וגזר הדין לבית המשפט המחוזי, וערעורו נדחה. באשר לאחריות לתאונה, בית המשפט המחוזי הטעים כי הערעור נוגע לקביעותיו של בוחן התנועה אשר דחה את הטענה בדבר כשל בצמיג ברכבו של המבקש, וכי לא נמצא טעם להתערבות בקביעות אלה. אשר לעבירת הנהיגה בשכרות, בית המשפט המחוזי חזר על נימוקיו של בית המשפט לתעבורה, כי הטענות בדבר מצב רפואי אשר מנע מתן אוויר מספיק בבדיקת הנישוף לא נתמכו במסמכים כלשהם – ועל כן מצא כי המבקש הכשיל את הבדיקה. בית המשפט המחוזי אף לא קיבל את טענת המבקש כי היה על השוטר מפעיל הנישוף להסביר לו חד-משמעית שאם לא ינסה לנשוף בכל כוחותיו ייחשב כמי שמנסה להכשיל את הבדיקה. בכל הנוגע לגזר הדין, בית המשפט המחוזי מצא כי בית המשפט לתעבורה העניק משקל הולם בנסיבות העניין לנסיבות התאונה, לעברו הפלילי והתעבורתי של המבקש, וכי העונש שהושת עליו הוא ראוי ומאזן בין האינטרס הציבורי לבין נסיבותיו האישיות של המבקש. מכאן הבקשה שלפניי.

6. בבקשת רשות הערעור, המבקש חוזר על טענתו כי היה על השוטר מפעיל הנישוף להזהיר אותו כי אי-מתן אוויר מספיק בבדיקה כמוהו כסירוב לבדיקה. המבקש מצוין כי על פי סעיף 64ב(2) לפקודת התעבורה, שוטר הדורש מנהג רכב לתת דגימת נשיפה, חייב לבקש הסכמה תוך שהוא מסביר את המשמעות המשפטית של סירוב לתת דגימה, המובהרת בסעיף 64 לפקודת

התעבורה. לעמדת המבקש, הוא הסכים לביצוע הבדיקה וכשל בה – אך אילו היה מוסבר לו כי אי-מתן אוויר בכמות מספקת כמוהו כסירוב לביצוע הבדיקה בשל הכשלה, היה מתאמץ להשלים את הבדיקה כנדרש.

בנוסף, המבקש סבור כי בית המשפט המחוזי שגה בקביעתו כי המבקש לא כפר בתקינות מכשיר הינשוף. לגישתו, הוא תקף את תקינות המכשיר בדיון ההוכחות, והמשיבה לא עמדה בנטל להראות את תקינות המכשיר ולא הציגה תצהיר תעודת בלון בצמוד לתעודת הבלון אותה הגישה. לבסוף, המבקש סבור כי בית המשפט המחוזי התייחס בגזר דינו לנסיבה לחומרה שלא היוותה חלק מכתב האישום, באשר ציין כי המבקש נהג שיכור "וגרם לתאונת דרכים שתוצאותיה חבלות של ממש". המבקש מציין כי נהיגה ברשלנות הגורמת חבלה של ממש מהווה סעיף עבירה נפרד וחמור יותר, בו הוא כלל לא הואשם.

7. אין בידי לקבל את הבקשה למתן רשות ערעור. עניינו של המבקש נדון בפני שתי ערכאות, והלכה היא כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם הבקשה מעוררת סוגיה עקרונית בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית (ראו: ר"ע 103/82 חנין חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) פ"ד לו(3) 123 (1982)), או אם ישנם שיקולי צדק ייחודיים בנסיבות המקרה (ראו: רע"פ 5066/09 אוהיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). לא מצאתי כי עניינו של המבקש מעורר שאלה משפטיות עקרוניות המצדיקות את התערבותו של בית משפט זה, שכן טענותיו בדבר תקינות בדיקת הינשוף והכשלת הבדיקה על ידו נוגעות לנסיבות עניינו הפרטני בלבד.

8. בכל הנוגע לסירוב להיבדק על דרך של הכשלה, אין מחלוקת כי המבקש הוזהר על ידי השוטר מפעיל הינשוף כי סירוב להיבדק מקים נגדו חזקה שנהג בשכרות, וכי המבקש חתם על כך שהוא מסכים לבדיקה. עם זאת, שתי הערכאות הקודמות מצאו כי המבקש ביקש להכשיל את הבדיקה למרות הסכמתו, ודחו את הסבריו הרפואיים לכך שלא נתן אוויר מספיק. בפרט, בית המשפט לתעבורה מצא כי טענת המבקש שהוא חש כי הוא עומד להתעלף כאשר נשף במכשיר, אינה עולה בקנה אחד עם סירובו להתפנות לבית החולים לשם קבלת טיפול רפואי, וכי המבקש אף לא אמר זאת לשוטר מפעיל הינשוף. בנסיבות אלה, משנדחתה גרסתו העובדתית של המבקש כי אילו היה מוזהר במפורש בדבר המשמעות של אי-מתן אוויר מספיק, היה מתאמץ לעבור את הבדיקה – אינני סבור כי יש בשאלה העקרונית אותה מעוניין המבקש לעורר כדי לסייע לו, ומשכך אין היא מצדיקה מתן רשות ערעור.

9. נותרה הטענה בדבר חומרת העונש שהוטל על המבקש. כידוע, הלכה היא כי טענות לעניין חומרת העונש אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור, אלא במקרים חריגים של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה (ראו: רע"פ 2275/15 אברמוב נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (5.5.2015); רע"פ 2136/14 מוסא נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (24.3.2014)). במקרה הנדון, אני מוצא כי עונשו של המבקש הוא ראוי במכלול נסיבות העניין, וכי הוא משקף היטב את האיזון בין חומרת נסיבות העבירות אותן ביצע והתאונה לה גרם לבין נסיבותיו האישיות. אין בידי לקבל את טענת המבקש כי בית המשפט המחוזי סבר כי עונשו של המבקש הוא ראוי בשל נסיבה לחומרה שאינה חלק מכתב האישום. התייחסותו של בית המשפט המחוזי לכך שהמבקש גרם לתאונת דרכים שתוצאותיה חבלות של ממש נאמרו כהצדקה לעתירתה של המשיבה לעונש מאסר בפועל, ולא ביחס לעונש הראוי למבקש במקרה הנדון. מכל מקום, משבית המשפט המחוזי רק אישר את גזר דינו של בית המשפט לתעבורה, ומשלא הועלתה טענה כי בית המשפט לתעבורה התייחס לנסיבה זו בגזר הדין – אינני מוצא בכך טעם להתערבות בפסק דינו של בית המשפט המחוזי. נוכח כל האמור, אני דוחה את הבקשה למתן רשות ערעור.

10. סוף דבר, הבקשה נדחית. משכך, ממילא הבקשה לעיכוב ביצוע עונש הפסילה מתייתרת.

ניתנה היום, י"ח באייר התשע"ו (26.5.2016).

ש ו פ ט